

Skat“, kan der slet ikke være Tvivl om, at hermed menes hele den Skat, som de er skyldige, og som der er foretaget Udpantningsforretning for at erholde, uden at denne Forretning har givet noget Resultat. Desværre synes det jo, som om man i stigende Grad i de senere Aar trods Kommunernes økonomisk vanskelige Stilling er tilbøjelig til her og der at sløse med Foretagelsen af Udpantningsforretninger, og naar man ikke faar Udpantningsforretningen besørget indenfor det efter Skattens Forfald følgende Aar, ja, saa bortfalder Udpantningsretten. Om saa Skatten ikke længere kan siges at paahvile den paagældende, derom tør jeg ikke udtale noget endeligt, men at i alt Fald den skyldige Skat, for hvilken Udpantningsforretning forgæves er foretaget, fremdeles paahviler den paagældende, derom kan der ganske afgjort ingen Tvivl være.

Altsaa, der tales ingen Steder i denne Forbindelse om forfalden Skat for et bestemt Tidsrum, og den ganske naturlige Grund til, at der ikke tales derom, er jo denne, at man er gaaet ud fra, at de ældste Kvartaler, for hvilke Skat skyldes, dækkes først, og det er ganske naturligt, at man er gaaet ud fra dette. Vel ved jeg, at dansk Ret siger derom, at den, der frivillig betaler et Afdrag paa sin Gæld, har Ret til at bestemme, for hvilken Del af Gælden Afdraget skal afskrives, medens den, som betaler Afdrag paa sin Gæld ved Tvangsforanstaltninger, ved Udpantning og lignende, ikke har en saadan Ret, men i denne Forbindelse, hvor det er knyttet til kommunal-politisk Indflydelse, maa, synes det mig, en saadan Bestemmelse ikke kunne bringes til Anvendelse, og jeg vil da ogsaa henlede Opmærksomheden paa, at hvad Indbetaling af skyldig Skat til Staten gennem Amtstuerne angaar, da foregaar Afskrivningen uvægerlig stedse paa det ældste skyldige Skattebeløb i Henhold til Kasseforordningen af 1840, en Forordning, som oprindeligt i Virkeligheden var gældende for alle offentlige Oppebørselskontorer. Man vil da se, at for den Praksis, man er i Færd med at indføre, hvad Betaling af den kommunale Skattegæld angaar, er der, paa Grund af, at vi har Kasseforordningen af 1840, ingen Plads, hvor Talen er om Indbetaling af skyldig Skat til Staten.

Det er ogsaa min Opfattelse — og saaledes opfattede jeg ogsaa som Indenrigsminister Sagen —, at man netop under Hensyn til Kravet om al skyldig Skats Betaling som Betingelse for Forbliven paa Valglisten og Adgang til at udøve Valgret

i den nugældende Valglov har givet Kommunalbestyrelsen en lovmæssig Beføjelse til Skatteeftergivelse, en Beføjelse, som Kommunalbestyrelserne jo ikke tidligere havde. Det er netop under Hensyn til, at Bestemmelsen i særlige Tilfælde maaske kunde virke for haardt, maaske kunde virke uretfærdigt, at man har føjet disse Skatteeftergivelsesbestemmelser ind, og jeg skal med Formandens Tilladelse citere nogle Ord af disse Bestemmelser, som indeholdes i Lovens § 7, 6te Stykke. Der siges: „Eftergivelse af personlig Kommuneskat kan kun finde Sted i ganske særlige Tilfælde, naar den skattepligtiges Indtægt som Følge af Sygdom og Dødsfald, trykkende Familieforhold, Indkaldelse til Militærtjeneste, Arbejdsløshed og andre lignende Forhold er blevet væsentligt mindre end den Indkomst, hvorefter Kommuneskatten er lignet, og den paagældendes Formuesforhold i øvrigt skønnes at være til Hinder for Betalingen af det fulde paalignede Skattebeløb.“ Og saa føjes der til: „Om Eftergivelsen skal der indgives skriftlig Andragende til Kommunalbestyrelsen, og Beslutning om Skatteeftergivelse skal — efter at den paagældendes økonomiske Forhold er blevet undersøgt — træffes af Kommunalbestyrelsen i et af sammes Møder. Ingen kan for noget Skattekvartal — hvis Kommuneskatten forfalder halvaarsvis, da for noget Skattehalvaar — opnaa Eftergivelse med mere end Halvdelen af Kvartalets (Halvaarets) Skat.“ Saa tilføjes der senere en Bestemmelse om, at denne Halvdel kan øges til to Trediedele under ganske særlige Forhold, men man vil se, at hvis Forholdet var dette, at en Skatteyder simpelt hen kunde tilsidesætte Forpligtelsen til at betale skyldige Skattebeløb, der laa forud for det forud for Valgaaret gaaende Kalenderaar, uden at det fik den allerfjerneste Indflydelse paa vedkommendes Ret til Opførelse paa Valglisten og Adgang til at udøve sin Valgret, saa vilde disse Regler om Skatteeftergivelse i Virkeligheden være uden nogen væsentlig Betydning. Man ser altsaa, at ogsaa disse Eftergivelsesbestemmelser aldeles ikke tager Sigte paa Skat, som er forfalden til Udpantning indenfor et bestemt Tidsrum indenfor det Kalenderaar, der gaar forud for Valgaaret, men de tager Sigte i det hele taget paa al skyldig Skat, og dermed er det efter min Mening implicite med al ønskelig Tydelighed sagt, at i Relation til Valglisten spiller al skyldig Kommuneskat til Opholdskommunen ganske den samme Rolle, den vejer ganske lige stærkt ved den endelige Beig-